

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД
У БЕОГРАДУ
Одељење за ратне
злочине
Кж1-По2 5/20
1.2.2021. године
Београд

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ПОСЕБНО ОДЕЉЕЊЕ И
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
22. 02. 2021
ПРИМЉЕНО

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судија, Растка Поповића, председника већа, Наде Хаџи Перић, др Миодрага Мајића, Александра Вујичића и Оливере Анђелковић, чланова већа, уз учешће вишег саветника Росанде Џевердановић Савковић, као записничара, у кривичном поступку против окр. Милана Драгишића, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ РСЈ, одлучујући о жалбама, Тужиоца за ратне злочине и браниоца окр. Милана Драгишића, адв. Томислава Вишњића, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К.По2 4/2019 од 01.07.2020. године, у седници већа одржаној дана 1.2.2021. године, већином гласова је донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ жалба Тужиоца за ратне злочине, само због одлуке о кривичној санкцији, па се ПРЕИНАЧАВА пресуда Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К.По2 4/2019 од 01.07.2020. године, само у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине окр. Милана Драгишића, за кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, применом наведеног законског прописа и одредби чланова 4, 5, 33, 38 и 41 КЗ СРЈ, осуђује на казну затвора у трајању од 5 (пет) година, док се жалба Тужиоца за ратне злочине у преосталом делу, као и жалба браниоца окр. Милана Драгишића, адв. Томислава Вишњића, ОДБИЈАЈУ као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу ПОТВРЂУЈЕ.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К.По2 4/2019 од 01.07.2020. године, окр. Милан Драгишић оглашен је кривим због извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, те је, применом наведеног законског прописа и одредби чланова 5, 33, 38, 41, 42 и 43 КЗ СРЈ, осуђен на казну затвора у трајању од 4 (четири) године, а на основу члана 258 став 4 ЗКП, оштећена [REDACTED] је, ради остваривања имовинско-правног захтева, упућена на парницу, док је, на основу чланова 261, 262 и 264 став 4 ЗКП, оптужени Милан Драгишић ослобођен дужности плаћања трошкова кривичног поступка.

Против напред наведене пресуде, благовремено су жалбе изјавили:

-Тужилац за ратне злочине, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду, у смислу члана 449 став 1 ЗКП, одржи претрес, те преиначи првостепену пресуду, усвајањем жалбе Тужиоца за ратне злочине, и огласи окр. Милана Драгишића кривим и за кривична дела описана под тачкама д) и е) оптужнице Тужилаштва за ратне злочине или да усвајањем жалбе Тужиоца за ратне злочине преиначи првостепену пресуду и окр. Милана Драгишића, за учињено кривично дело ратног злочина из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осуди на знатно већу казну затвора,

-бранилац окр. Милана Драгишића, адв. Томислав Вишњић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи првостепену пресуду, у делу који се односи на покушај лишења живота [REDACTED] и на одлуку о кривичној санкцији, те ослободи окр. Милана Драгишића за покушај лишења живота [REDACTED] и сходно томе изрекне му казну затвора у трајању од три године, уз захтев да заједно са окривљеним буде обавештен о седници већа, у складу са чланом 447 ЗКП.

Бранилац окр. Милана Драгишића, адв. Томислав Вишњић, поднео је и одговор на жалбу Тужиоца за ратне злочине, са предлогом да другостепени суд жалбу Тужиоца за ратне злочине одбије као неосновану.

Тужилац за ратне злочине је, у поднеску Ктж.бр.7/20 од 07.09.2020. године, предложио да се жалба Тужилаштва за ратне злочине усвоји, а да се жалба браниоца окривљеног одбије као неоснована.

Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, одржао је седницу већа, у складу са одредбом члана 447 ЗКП, у присуству заменика Тужиоца за ратне злочине Мирољуба Виторовића и Василија Сератлића, те браниоца окр. Милана Драгишића, адв. Томислава Вишњића, а у одсуству уредно обавештеног окр. Милана Драгишића, на којој је размотрио списе предмета, па је, након разматрања навода и предлога из жалби, имајући у виду и мишљење Тужиоца за ратне злочине, одговор браниоца окривљеног

на жалбу Тужиоца за ратне злочине, те објашњења навода жалби, које су дали заменик Тужиоца за ратне злочине и бранилац окривљеног, а након што је првостепену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања, који су истакнути у жалбама, сходно одредби члана 451 став 1 ЗКП, донео одлуку као у изреци пресуде.

Разлози за одбијање жалбе Тужиоца за ратне злочине

Жалбом Тужиоца за ратне злочине, побија се првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП и погрешно утврђеног чињеничног стања из члана 437 тачка 3 ЗКП, у делу којим је првостепени суд изоставио радње, које се окривљеном ставља на терет оптужницом Тужилаштва за ратне злочине, и то покушај убиства [REDACTED] и убиство [REDACTED] а и [REDACTED]. Међутим, у жалби Тужиоца за ратне злочине, у погледу, од стране првостепеног суда изостављене радње покушаја убиства [REDACTED], осим жалбеног основа, не наводи се ниједан разлог из којег тужилац сматра да је првостепена пресуда у наведеном делу неразумљива, нејасна или противречна изведеним доказима, нити се наводе околности и чињенице које тужилац сматра да је првостепени суд погрешно утврдио или пропустио да утврди. Стим у вези, а собзиром да у жалби Тужиоца за ратне злочине нису наведене околности које би биле предмет оцене другостепеног суда, како би се испитала основаност овог дела жалбе, док је чланом 451 став 1 ЗКП, прописано да другостепени суд испитује пресуду у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутим у жалби (сем одлуке о кривичној санкцији), то се Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине није упуштао у посебну анализу основаности жалбе Тужиоца за ратне злочине у односу на овај део првостепене пресуде, јер налази да исти није ни оспорен у жалбеном поступку.

Жалбом Тужиоца за ратне злочине побија се првостепена пресуда, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, у односу на радњу кривичног дела, извршену на штету [REDACTED] и [REDACTED], описану под тачком е) оптужнице Тужиоца за ратне злочине Кт.7/14 од 10.10.2014. године, измењене дана 12.04.2019. године, тако што се истиче да су нејасни и у знатној мери противречни разлози из којих је првостепени суд нашао да није доказано да је окривљени извршио предметну радњу.

Насупрот изнетим жалбеним наводима Тужиоца за ратне злочине, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине налази да је првостепени суд, о свим чињеницама важним за одлуку да из изреке пресуде изостави радњу која се окривљеном ставља на терет оптужницом Тужилаштва за ратне злочине, и то убиство [REDACTED] и [REDACTED] дао довољно јасне и аргументоване разлоге.

У жалби Тужиоца за ратне злочине се истиче да је чињенично стање, доказима који су изведени у овом кривичном поступку, у односу на убиство [REDACTED] и [REDACTED], како на основу исказа очевидаца, тако и на основу сведочења сведока који имају посредна сазнања о тим убиствима, довољно добро комплетирано, тако да се на основу њихове савесне оцене, како појединачно, тако и у вези са осталим доказима, изведе закључак о извесности постојања чињеница које се односе на убиство покојних [REDACTED].

Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, анализирајући наведени ожалбени део првостепене пресуде, пошао је од тога да се тврдња Тужиоца за ратне злочине да је окр. Милан Драгишић, дана 20.09.1992. године, у [REDACTED] и [REDACTED], у намери да их липи живота, испалио више метака из аутоматске пушке, заснива на исказима сведока који тврде да су били присутни када се одиграо предметни догађај, као и на исказима сведока који су имали посредна сазнања о критичном догађају, а што је све захтевало посебну пажњу и опрезан приступ приликом оцене доказа.

Наиме, стандард доказивања, који је у конкретно случају првостепени суд несумњиво применио, био је да се било која двосмисленост или сумња, која произилази из доказа изведених током овог кривичног поступка, реши у корист окривљеног, а у складу са принципом *in dubio pro reo*. У том смислу, искази испитаних сведока, у погледу овог дела првостепене пресуде, били су предмет оцене првостепеног суда о испуњености критеријума који се односе на њихову јасност, убедљивост, те проверљивост осталим изведеним доказима који би говорили у прилог њихове веродостојности. Међутим, и према оцени већа овог суда, предметни искази нису испуњавали наведене критеријуме.

Сведоци [REDACTED], који су у својим исказима тврдили да су се налазили у близини старог хотела у Босанском Петровцу, различито су се изјашњавали о томе како је окривљени дошао до хотела, да ли је био сам, које оружје је носио, те на који начин је пуцао. Наиме, сведок [REDACTED] наводи да је окривљеног видеа у аутомобилу зеленкасте боје, те да је из аутомобила, кроз отворени прозор од врата са десне стране аутомобила, испалио рафал, док сведок [REDACTED] наводи бели "Golf 2" сарајевских регистарских ознака, који је возио Милан Драгишић, док је на месту сувозача седео [REDACTED], да би потом навео да је био црни "Golf", без регистарских таблица, који је возио Милан Драгишић, а на месту сувозача је седео [REDACTED], те да је из возила изашао Милан Драгишић, у рукама држећи аутоматску пушку и испуцао је рафал, наводећи и да је један рафал испалио [REDACTED] не излазећи из кола. Сведок [REDACTED] наводи да је видео Милана Драгишића, како стоји, држећи у рукама митраљез, да је био сам, те да је почео рафално да пуца, стим што овај сведок, на главном претресу одржаном дана 05.02.2016. године, мења свој исказ наводећи да јесте видео Милана Драгишића, који је носио митраљез, али да није чуо никакве пуцње.

Имајући у виду овакве исказе наведених сведока, према оцени већа Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, правилан је закључак првостепеног суда да се не може несумњиво утврдити којим возилом је окривљени дошао до места где су се налазили [REDACTED] и ко је возилом управљао, при чему сведок [REDACTED] уопште не спомиње возило. Потом, не може се утврдити ни чињеница да ли је окривљени критичном приликом дошао сам или са још неким лицем, нити се несумњиво може утврдити на који начин окривљени лишава живота [REDACTED] и [REDACTED], односно да ли је то учинио пуцајући кроз прозор врата аутомобила, како је то тврдила сведока [REDACTED] или је изашао из возила и испалио рафал из аутоматске пушке, како је то тврдио сведок [REDACTED], или како то тврди у свом исказу од 18.01.2012. године сведок [REDACTED] из

митраљеза, док стоји сам и рафално пуца. Дакле, наведени сведоци који су, по сопственом казивању, очевици критичног догађаја, исти описују са превише контрадикторности, како то правилно закључује првостепени суд.

И према оцени већа Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, искази напред наведених сведока не могу представљати поуздане доказе, који би несумњиво упућивали на закључак који сугерише тужилац, а који закључак тужилац поткрепљује и тзв. "сведоцима по чувењу", тачније сведоцима који нису очевици догађаја, али се ради о лицима којима је нешто познато о чињеницама које се утврђују у овом кривичном поступку.

Међутим, према оцени већа Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, у ситуацији када се искази сведока [REDACTED] и [REDACTED], који тврде да су непосредни очевици критичног догађаја, међусобно не поклапају у погледу описа тока догађаја, искази сведока који нису непосредни очевици убиства [REDACTED] и [REDACTED], већ о томе имају посредна сазнања, из прича, како то кажу по Петровцу, да је окривљени Милан Драгишић убио [REDACTED] и [REDACTED], не могу се прихватити као докази који су поткрепљени исказима непосредних очевидаца, а с обзиром на већ напред наведене разлике и контрадикторности у њиховим исказима. Наиме, посредним доказима, у виду исказа сведока [REDACTED], у склопу са доказима, односно исказима сведока који су износили своја сазнања, како то тврде на основу властитих опажања, не утврђује се такав чињенични скуп који омогућава изношење закључка да је управо окр. Милан Драгишић лишио живота [REDACTED] и [REDACTED]. При томе, и између исказа сведока, који имају посредна сазнања, постоје разлике, па тако сведок [REDACTED] наводи да је чуо да је у [REDACTED] и [REDACTED] пуцао Милан Драгишић, док је сведок [REDACTED] навела да је чула да су [REDACTED] убили Милан Драгишић и [REDACTED].

Имајући у виду исказе сведока, који су посредни докази, као и исказе сведока у којима се наводе непосредна сазнања, а који су контрадикторни, према оцени Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, исти не могу представљати убедљиве доказе који несумњиво указују да је окр. Милан Драгишић предузео радњу описану под тачком е) оптужнице, односно да је из аутоматске пушке пуцањем лишио живота [REDACTED] и [REDACTED].

У прилог закључку првостепеног суда, о недовољној доказаности радње лишења живота [REDACTED] и [REDACTED] од стране окр. Милана Драгишића, иду и околности о којима су говорили сведоци, односно да је кућа окривљеног, одакле је са оружјем кренуо критичног дана, удаљена од хотела око 700 метара (сведок [REDACTED]), да су за окривљеним кренули, да би га зауставили, те га на 150 до 200 метара од куће према граду сустигли, узели оружје и вратили га кући (сведоци [REDACTED] и [REDACTED]) и да окривљени кућу више није напуштао (сведоци [REDACTED]).

Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, налази да докази, на

којима Тужилац заснива своју тврдњу да је управо окр. Милан Драгишић пуцао у [REDACTED] и [REDACTED], могу бити само полазна основа за евентуалну сумњу, која би у даљем току поступка морала бити несумњиво проверена и поткрепљена, а што у конкретној ситуацији није случај.

Разлози за одбијање жалбе браниоца окр. Милана Драгишића, адв. Томислава Вишњића

Жалбом браниоца окр. Милана Драгишића, побија се првостепена пресуда у делу под тачком ц), због покушаја лишења живота [REDACTED] тако што се оспорава оцена исказа сведока оштећеног [REDACTED], те сведока [REDACTED] и [REDACTED] дате од стране првостепеног суда, као и његови чињенични и правни закључци у погледу наведене радње.

Међутим, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, налази да је првостепени суд, на основу свих потребних и изведених, те правилно цењених доказа, чињенично стање потпуно и правилно утврдио и дошао до несумњивог закључка да је окр. Милан Драгишић извршио радњу описану у изреци првостепене пресуде под тачком ц). При томе је првостепени суд изведене доказе ценио, како појединачно, тако и у њиховој међусобној повезаности, дајући за своје чињеничне закључке довољне и јасне разлоге, које као правилне прихвата и веће овог суда.

Бранилац окривљеног, у изјављеној жалби истиче да сведок оштећени [REDACTED] каже да он чак и није видео Драгишића како пуца на њега, већ је то "закључио" пошто је Милан Драгишић држао пушку на удаљености од 200 метара, а која, према ставу браниоца, неживотна ситуација није могла бити проверена с обзиром да друга два сведока, [REDACTED] и [REDACTED], које по мишљењу суда подржавају исказ оштећеног [REDACTED], нису биле доступне суду.

Према оцени Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, чињени да да сведок оштећени [REDACTED] није видео да Милан Драгишић пуца на њега, већ је то закључио, не утиче на потпуност и правилност утврђеног чињеничног стања од стране првостепеног суда, с обзиром на јасан и недвосмислен исказ оштећеног, из којег произилази да је овакав свој закључак базирао на чињеници да је само Драгишића видео са пушком како проваљује ограду дворишта у коме се налазио само он, тј. оштећени (куће [REDACTED] и [REDACTED]) те да Драгишић није пуцао у другом правцу, већ у његовом правцу, јер у близини није било никог другог у кога би могао да пуца, као и да је воће које се налазило у близини прскало по њему, односно оштећеном.

Сведок [REDACTED] у свом исказу је навела да када је Милорад Драгишић стигао у "висини" кућа [REDACTED] видела је да је испалио један краћи рафал у том правцу, између кућа, а касније је чула да је тада пуцао на Лемеш Амира.

Сведок [REDACTED] у свом исказу је навела да је зачула другу рафалну пуцњаву

из аутоматског наоружања, из дела улице Гај где се налазе куће [REDACTED] и [REDACTED] те да је пар минута након што је чула ту другу пуцњаву видела како према њеној кући трчи Ј. [REDACTED]. Објаснила је да им је [REDACTED], када је дошао до њене куће (а како то наводи и оштећени), испричао да је на [REDACTED], са пута, из аутоматског наоружања, између куће [REDACTED] и куће неког војног лица, пуцао Драгишић Милан звани "Буроња", који се провлачио испод жичане ограде, која је делила њихова дворишта.

Када се искази сведока оштећеног [REDACTED] и сведока [REDACTED] и [REDACTED], доведу у међусобну везу, те упоредно анализирају, комплетира се слика критичног догађаја, у његовом и хронолошком и просторном смислу, на који начин се омогућава несумњиво закључивање да су искази оштећеног и наведених сведокиња, у битним чињеницама међусобно сагласни, како је то правилно закључио првостепени суд. Оваквом методом долази се до закључка да је окр. Милан Драгишић, након што је лишио живота [REDACTED] и покушао да лиши живота [REDACTED] наставио да се креће низ Улицу ЈНА, кроз насеље Гај и да је, када је пролазио поред кућа [REDACTED] и [REDACTED], уочио [REDACTED] који се провлачио кроз ограду, која је раздвајала дворишта ових лица, у правцу истог испалио више метака из аутоматске пушке, у намери да га лиши живота, али да је [REDACTED] успео неповређен да побегне.

Имајући у виду наведене доказе, те њихову и појединачну и упоредну анализу, као и међусобну повезаност, према оцени већа овог суда, без утицаја су жалбени наводи браниоца окривљеног којима се указује на чињеницу да сведокиње [REDACTED] и [REDACTED] нису биле доступне суду. Наиме, именоване сведокиње, због болести и лошег здравственог стања, нису испитане пред првостепеним судом. [REDACTED] су њихови искази од 01.02.2012. године, односно 24.01.2012. године, прочитани на основу одредбе члана 406 став 1 тачка 1 ЗКП, а који искази, како је то већ напред речено, и појединачно и међусобно, као и у склопу са исказом сведока оштећеног [REDACTED] чине доказе којима се несумњиво утврђују чињенице које се односе на критични догађај са оштећеним [REDACTED]. С тим у вези, на правилно пресуђење у овој кривично-правној ствари нису од утицаја ни жалбени наводи браниоца окривљеног да сведок оштећени [REDACTED] више од двадесет година није пријавио кривично дело, јер се оваквим жалбеним наводима не доводи у сумњу потпуност и правилност утврђеног чињеничног стања, у односу на радњу окр. Милана Драгишића предузету критичном приликом према оштећеном [REDACTED].

Такође, према оцени Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, неосновани су жалбени наводи браниоца окривљеног да суд није могао извести суочење између сведока оштећеног [REDACTED] и окривљеног Милана Драгишића, нити изводити било какве закључке из ове процесне радње, из разлога што је, према налазу и мишљењу Комисије судских вештака од 22.11.2018. године, окривљени у инкриминисаном периоду био у стању битно смањене урачунљивости.

Наиме, суочење није обавеза, већ само могућност, о чијој примени одлучује суд у сваком конкретном случају, те извођење или неизвођење суочења не представља повреду права одбране, нити представља битну повреду одредаба кривичног поступка, како то сматра бранилац у изјављеној жалби. Радња суочења је у функцији правилног

утврђивања чињеничног стања, па се може применити и да би суд лакше оценио исказ сведока, како је то првостепени суд и учинио у конкретном случају, налазећи да је сведок оштећени ██████████ оставио утисак на суд да у вези критичног догађаја непристрасно и искрено износи чињенице које су му непосредно познате

С обзиром на све напред изнето, према оцени Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, првостепени суд је све одлучне чињенице правилно и потпуно утврдио, те на основу истих правилно поступио када је окр. Милана Драгишића, поред кривично-правних радњи учињених на штету I ██████████ ██████████, огласио кривим и за кривично-правну радњу извршену на штету ██████████ ██████████, те правном квалификацијом из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, правилно применио закон, јер се у радњама окривљеног стичу, како објективна, тако и субјективна обележја кривичног дела за које је оглашен кривим.

Одлука о кривичној санкцији

Испитујући првостепену пресуду, у делу одлуке о кривичној санкцији, а по жалбама Тужиоца за ратне злочине и браниоца окр. Милана Драгишића, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, је нашао да је жалба јавног тужиоца основана.

Према оцени Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, првостепени суд је правилно утврдио олакшавајуће околности на страни окр. Милана Драгишића, односно његове личне и породичне прилике, тј. да је породичан човек, ожењен и отац четворо деце, као и његов ранији живот, с обзиром да се ради о до сада неосуђиваном лицу, те његово лоше здравствено стање, јер према медицинској документацији болује од хепатитиса Ц и чињеницу да је кривично дело учинио у стању битно смањене урачунљивости, док је на страни окривљеног као отежавајућу околност утврдио чињеницу да је исти, осим што је лишио живота покојног Каваз Асима, покушао да лиши живота још два лица.

Међутим, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, а што се основано указује и жалбом Тужиоца за ратне злочине, налази да првостепени суд није у довољној мери ценио отежавајуће околности на страни окр. Милана Драгишића, а то су тежина извршеног кривичног дела и настале последице, као и околности под којима је дело извршено, односно да су оштећени били његове комшије и познаници, који ничим нису допринели, нити били одговорни за смрт брата окривљеног, те да првостепени суд даје пренаглашен значај околности која се односи на битно смањену урачунљивост окривљеног.

С обзиром на наведено, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, усвајањем жалбе Тужиоца за ратне злочине, првостепену пресуду је, у делу одлуке о кривичној санкцији, преиначио, тако што је окр. Милана Драгишића осудио на казну затвора у трајању од 5 (пет) година, налазећи да је оваква казна адекватна, те сразмерна тежини извршеног кривичног дела, проузрокованим последицама, околностима под којима је кривично дело извршено, степену кривичне одговорности окривљеног и као таква неопходна за остваривање сврхе кажњавања из члана 33 КЗ СРЈ. С тим у вези,

наводи из жалбе браниоца окр. Милана Драгишића, да ће се у односу на окривљеног и
нижом казном затвора постићи сврха кажњавања, односно постићи циљеви специјалне
и генералне превенције, оцењени су као неосновани.

Из свих изнетих разлога, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине,
на основу одредбе члана 459 став 1 ЗКП и члана 457 ЗКП, донео је одлуку као у изреци
пресуде.

Записничар-саветник
Росанда Џевердановић Савковић, с.р.

Председник већа-судија
Растко Поповић, с.р.

За тачност отправку
Управитељ писарнице
Јасмина Токић

